

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Теч. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцјика.

} № 57.

СВЛАДАНА ДУША.

(продужено)

Одъ тогъ времена свѣтъ е Готвалду другій био. Дворъ онај, ніе био више замакъ грофа Штермена, грофица ніе више была грофица, а Цецилія ніе више была кћи грофичина. — Овај му се свѣтъ био у рай претворио. И све е носило на себи печатъ оне чародѣйке, коя е исто преображенъ произвела была.

Кадъ е Цецилія одсуствовала, све е за Готвалда тамо было. Земла са свимъ своимъ богатствомъ лежала е за нѣга само у Цециліе плавимъ очима, са нѣны образа сунчани су зраци за нѣга сіяли, нѣне усне были су му светиня, а на нѣнъ гласъ прислушкивала е нѣгова душа, као на гласъ серафима. Цѣо жаръ оне прве, безнадеждне и надежде пуне любви, сва милина узхищеногъ, блаженствомъ опіеногъ срца на нѣга су се спустили. Онъ е ню свагда волю, безъ да е и слутіо што о томе; онъ е ню обожавао и онда, кадъ е мислио, да на ню мрзи; садъ му е то све ясно было.

Едномъ было е гостию у двору, кои су више неделя ту остати хтѣли; међунѣма био е и некій грофъ Ресагъ, постаръ но врло богатъ човекъ и сродникъ грофице старе. Готвалдъ е съ аргусовимъ очимъ пазіо на овогъ госта, кои е већъ у двору као најболя прилика за Цецилію био. Онъ е и на Цецилію позорніе пазіо, ал' ова е была иста онака као и пре, несташна, шаллива, задиркујућа и безбрижна, на нѣой се ніе никаква премѣна могла примѣтити.

Одъ како іой е нѣнъ любимацъ — папагај избавлѣнъ био, одонда іой е био истый двогубо міо; по читавъ се сатъ съ нѣме сама занимала, и учила га, коѣшта брбляти. Само се према папагаю она много промѣнила, сасвимъ е нѣжнја была и више га миловала и играла се съ нѣнимъ. Сви су е сбогъ тога дирали, и шалу съ папагаемъ проводили. И самъ грофъ Ресагъ, кои е одъ природе мало оштроуманъ био, сву е силу употребљавао, да се такође досѣтливъ покаже. Едно јутро сѣдили су сви у веселомъ кругу у баштеној сали. Грофъ Ресагъ се скромно шаліо са Цециліомъ. Стара грофица забављала е остале госте; само Готвалдъ, наслађавајући се Цециліинимъ дражеснимъ говоромъ, сѣдіо е у углу едномъ ћутећи.

„Судећи по томъ“ рекне грофъ Ресагъ, „како вы, лепа грофице, вашегъ папагая волите, мора бити, да е ваше нѣжно срце отворено и ономе, кои бы тако срећанъ

бити могао, да се истомъ папагаю допадне, кои бы га тако као и вы волити могао.“

„Па ко вамъ каже, да я небы таковогъ человека волила и уважавала? — Ал' таковы нема овдѣ. — Ето нашегъ пріятеля Готвалда; ніе ли онъ избавитель ове птице, па ипакъ се ни найманъ више за ню небрине. Мой папагај могао бы хиляду пута поредъ нѣга умрети, онъ небы ни примѣтіо.“

Ове рѣчи, съ особитимъ ударомъ гласа изговорене, пробуде Готвалда изъ нѣговы тужно-сладки снова. Онъ хтѣде нешто прословити, но Цецилія му прекине рѣчь.

„О, немойте се извинявати, молимъ васъ; ко могъ папагая немилуе, нема ни мени ништа говорити. — Ел' тако, мой папагаю? — ово рекне окренувши се къ папагаю, кои е на своіой столиці, поредъ нѣ стаяо. — Овај примивши те рѣчи као знакъ, да нѣгове найновіе вѣштице покаже, отвори клонъ и почне ясно тепати: „Si! Si! io t' adoro!“ (есть, есть, я те обожавамъ). — Цецилія скочи и почне га забунѣвати да далъ неговори, ал' онъ садъ іошъ яснѣе почне викати: „Готвалдъ, Готвалдъ!“ тако, да се сви, па и самъ Готвалдъ уплаше. Ал' папагај непрекидно викао е: „Gottvald! ben mio! si, si! io t' adoro!“ (Готвалде! добро мое! есть, есть! я те обожавамъ). Негледајући ни на Цециліинъ стра ни на Готвалдовъ стыдъ, онъ е непрестано свой задатакъ викао тако ясно, да е сва сала ечала. Цецилія е покушавала, да се насмѣе, но у томъ смѣю побледи нѣни образи и усне. Посрне, и морала се за столицу уватити да непадне. Готвалдъ угледавши, како е побледила, скочи, и повиче: „Зачиме божіе, шта вамъ е?“ счепа е за руке и тако е одржи да се на сподъ нестропошта. — Цѣло друштво было е упрешаѣнено и ћутало е.

„Тако вамъ бога! шта е пало той птици наумъ?“ повиче грофъ Штермень, и упути се къ Цециліи.

Мати, бледа и дркѣући, была е такође пришла, и Готвалдъ, кои е као немъ стаяо, спусти садъ изнемогу и обнесвѣшѣнену дѣвойку у матеріно наруче. Многи одъ гостию изъ друштва удаде се, а на ладномъ Ресаговомъ лицу укаже се подсмѣвачко и злобно смѣшенъ.

Цецилія дође къ себи. „Брблявче!“ повиче она и лютито бацн свой шаль преко папагая, покушавајући да се насмѣе, но то іой неиспадне за рукомъ. „Садъ я заиста озбиљно вѣруемъ, да е онъ обчаранъ!“ рекне она опеть, но нѣне су усне дрктале. Отацъ е погледао оз-

бильно часть на Готвалда, часть на свою кхерь; а матери се чинило, као да се изъ некогъ дубокогъ сна пробудила. Одъ свію е присуство духа побегло было, само се Цецилія іошъ прилично држаше. Она оде клавиру и почне съ найвећомъ лармомъ неку пѣсму свирати, да бы тимъ остале изъ забуне изтргла. Али залудь! Готвалдъ іошъ не-престано быяше наликъ на какавъ кипъ. Ладанъ га е зной попао быо. Цецилія га понуди, да као обично и садъ нѣну песму на клавиру прати, но онъ се извиня. — Напоследку сви се невесело разиђу, свакій съ тимъ увѣренѣмъ, да се ту една тайна одкрила.

Кадъ се сви удале, опрости се и Готвалдъ и оде у свою собу. Лютина, бѣснило и туга разтрзале су га. Сяђе у авлію, узяше на бѣсногъ оногъ Хектора и одіори у шуму. — Већъ е и ноћ наступила, а Готвалдъ іошъ недође у замакъ. — Онъ се несрећнимъ посртаемъ коня быяше о едно дрво ударіо и тако на землю пао. Изъ две велике ране на челу кровь му е потокомъ текла. Два три сата лежао е безъ свѣсти на земљи усредъ шуме, затимъ га добродушни селяци нађу и однесу у свою колибу.

Међутимъ су у грофовой кући домаћій савѣтъ држали. Грофъ и грофица затворили су се были у свою собу. На Цецилію дуго време нису мислили. Напоследку изиђе грофица, и позове свою кхерь къ себи. Првѣй путь у животу дрктала е Цецилія предъ своіомъ майкомъ. „Дѣте мое“, проговори мати гласомъ, кои се Цецилія опорія чинію него икадъ: „я мислимъ, то одрећи нећешъ, да намъ е данашній данъ такове ствари одкрио, кое се одклонити мораю, ако оѣемо да насъ исте неупропасте. Ту е само твое младо, неискусно срце залутало, но я се небринемъ познаюћи твою послушность. Отацъ твой и я сагласили смо се у томъ, да се ты одъ данасъ за явну невѣсту грофа Ресага сматрашъ. Онај пакъ младіић, когъ ћемо богато обдарити, оставиће іошъ данасъ нашу кућу, а моя Цецилія остаће и одсадъ понось и радость свое пороdice. — Ніе л' тако, дѣте мое?“ запыта мати озбыльно.

Цецилія неодговори ништа; но она дигне свое лепе очи къ матери и мане главомъ потврђуюћи; никакваръчь неизиђе іой изъ уста.

Мати е привуче на свое груди, „естъ, тако е“, реке, „наша Цецилія може залутати, ал' бригу намъ задати неможе. Е ли кхери моя, ты знашъ и сама одавно, како мы, я и твой добрый отацъ твою удаю за Ресага желимо, и да си ты већъ спремна той удадби, коя ће нашу збогъ неки околностей врло у опасности стоѣћу кућу, къ найвећимъ и првимъ домовима области узвесити?“

Цецилія опетъ потврди главомъ. Сва та пытаня быяху іой тако сасвимъ неразборита, да бы чудо и было, кадъ бы на иста и одну речъ одговорити могла. Мати настави далъ: „Твой отацъ жели, да іошъ садъ, овомъ приликомъ грофа Ресага за твогъ младоженю прогласи. Онешъ ли ты сутра, преко сутра или ово дана на то спремна быти? Ты знашъ, како ће тешко тай часть за твою мать быти. Любимче мое, цела радость живота мога, моя едина кћи, одъ мене ће се раставити! Топле сузе проливаћу, ал' ту жертву за срећу кхери мое ипакъ ћу принети. — Па и мое ће дете снажно то све поднеги!“

— Мати е садъ са сузама полюби, Цецилія пакъ ніе плакала, ніе ни противословила.

При овомъ разговорѣ прилична е часть ноћи протекла была; одъ еданпутъ засія се соба чудноватомъ светлостіу. Они ступе къ прозору. У дворани было е мложина людій са горећимъ буктинама. Некогъ на носилама спусте четворица на землю.

„Шта е то?“ запыта грофъ Штермень, кои е такође међутимъ къ нѣма двѣма у собу дошао быо.

„Боже! — Боже!“ повикне Цецилія и полети изъ себе низъ степене у дворану. Родительи іой нису могли тако брзо слѣдовати. Кадъ до носила дођу, виде свою кхерь, гдѣ преко носила лежи, и чули су нѣну очайну вику: „пробуди се мой премилый! пробуди се!“ Люди они, кои су Готвалда довели, трудили су се да іой докажу, да ніе мртавъ, већъ само да е обнесвѣщень и у забуни. Садъ дође грофъ съ грофидомъ; погледъ на тогъ крвлю обливеногъ и лежећегъ, полумртвогъ младіића и нѣи ужасне и урепасте.

Цецилія е лице свое надъ нѣговимъ лицемъ нагла; она ніе више никогъ видила осимъ нѣга, и преда се свомъ чувству безъ икаквогъ обзира. „О, я несрећница!“ викала е она: „моя шала, моя несмысленость отерале су га у смръть! Я самъ узрокъ смрти нѣгове. О помажите! помажите!“

Грофа ово више разлутало, него што га троне, зато ступи озбыльно къ нѣой, узме е снажно исподъ пазува, па е дигне. У истый ма отвори Готвалдъ очи, и узданувши, тужно проговори: „Цецилія!“

Девойка е ту речъ чула, и тимъ утѣшена пусти, да е као какво ягнѣ одведу. Ню предаду нѣной служавки, па заключаю врата на соби. Међутимъ Готвалда у постелю донесу и намѣсте, лѣкаръ му ране разгледа, испере ій, па завіе. Грофъ и грофица заповѣде, да га съ найвећомъ пажњомъ надгледаю. Лѣкаръ рече, да ране нису опасне, и за неколико недѣля да ће болесникъ сасвимъ излѣченъ быти. На скорый одлазакъ Готвалда ніе се дакле ни мислити могло.

Пошто му ране увежу заспи онъ, и мирно е едно три сата спавао. По спаваню опетъ му се свѣсть и говоръ поврате. Садъ захтѣ, да му грофа зовну, и кадъ овай дође, замоли га Готвалдъ съ тронливимъ рѣчма за опрощень, што му е толику бригу проузроковао. Штермень ніе знао о чему болесникъ говори, или о ономъ случаю у башти, или о нѣговомъ ноћномъ яханю, зато га замоли да ништа далъ неговори, докъ неоздрави, пакъ да ће се онда споразумѣти. — Цецилію су међутимъ съ великомъ мукомъ принудили, да у кола сѣдне, и тако е некой сродници одведу, коя е недалеко одъ грофова добра обитавала. Ништа друго ніе морала обећати, већъ да Готвалда донда невиди, докъ онъ сасвимъ неоздрави.

(продужиће се)

НАСЛѢДСТВО.

Чудесне и непонятне закове природе увиђамо кодъ людій у наслѣђиваню тѣлесны и душевны свойства. Читаве пороdice до у више колѣна одликую се некимъ

важнимъ или незнатнимъ знакомъ, кои кодъ ияду други породица узалудъ тражимо, или га у незнатной мѣри и съ некимъ измѣнама текъ налазимо.

Међу толико милиона Еврея быће само неколико ияду, кое добро око вѣштака неће као синове Израила одма съ првогъ погледа познати и то не само по особеномъ крою лица, него по цѣломъ тѣлу, по гласу, по говору, по ходу, по начину свакогъ дѣланиа, по разнимъ изавима духа; хиляде година, животъ подъ другимъ поднебїемъ, смѣшай съ несроднимъ народима — нису могли избрисати на лицу печать избране дѣце. То примѣћавамо манѣ или више и кодъ други народа. —

Дѣца су обично или на оца или на матеръ или на обадвое наликъ, нешто наслѣде одъ оца нешто одъ матери. Кадкадъ сва дѣца или текъ поедино немаю ништа съ родительима заеднички, па ни нѣова дѣца съ дѣдомъ и бабомъ; али наеданпутъ примѣти се, да е едно или друго дѣте на прадѣда или прабабу одчасти или сасвимъ наликъ; или су съ братучедима преко шесть и више колѣна еднаки. Одъ лепы родителя биваю лепа дѣца; одъ ружны ружна; но понекїй путъ догађа се сасвимъ противно, тако ружна дѣца наслѣде одъ свой лепы родителя само оне знаке, кои їй ружнима чине, т. е. она су на родителѣ наликъ, безъ да су лепа. Особита лѣпота фамилиѣ Куртней обште е позната; фамилиа е већ изумрла, али небрачно потомство, готово сами селяци, одликуе се и данданашњи своїомъ лѣпотомъ, и то у предѣлу, гдѣ су сви остали жители ружни.

Чланови млоги фамилиа доживе само најболѣ свое године па умру, друге фамилиѣ се напротивъ одликую другимъ животомъ. Породице небрачны Орлеана, грофа Дяноа и Лонгвила плодиле су се умушкоомъ потомству крозь толико година, безъ да е чланъ кои 40. годину преживіо (съ врло незнатнимъ изузеткомъ), напротивъ сви су готово или у дѣтиньству или у двадесетимъ, ређе у тридесетимъ годинама помрли. У другимъ породицама виђамо само дугъ животъ.

Неке фамилиѣ имаю силна порода, друге се плоде посредомъ поедины потомака. Царъ Францъ I. быо е отаць 16 дѣце; а и нѣговъ синъ царъ Леополдъ II. имао е 16 нѣи; синъ овога царъ Францъ II. имао е 13, ерцхерцогъ Кароль 7, ерцхерцогъ Јосифъ, палатинъ, 8, ерцхерцогъ Райеръ такође 8 дѣце. Напротивъ породица Ришеліе одъ времена великогъ кардинала до последиѣгъ потомка, губернатора одескогъ, плодила се непрестано посредомъ едногъ сина.

Тако се и остала добра и рђава свойства тѣла и душе наслѣђую. У некимъ фамилиама примѣћавамо слѣпоћу, у другимъ друге погрѣшке. На шпаньолскомъ престолу сѣдили су крозь више столѣћа владатели, кои су свой животъ или съ правимъ лудиломъ, ила съ бѣсниломъ или уобште съ меланколіомъ и некимъ поремећенїемъ духа свончали. Фердинандъ католичкїй падне у меланколію и умре 1516. год.; нѣгова кћи Јована (названа луда) полуди и умре 1555.; нѣнь синъ Кароль V. падао е у меланколію неку и у бѣснило, да е на свакога ханцаромъ налетао, кои га е у нѣговомъ занетомъ станю узбунѣвао; истый е краль свакадъ свой мртвачкїй сандукъ

свуда са собомъ носіо. Филипъ V. падне у исту болестъ, а при концу живота полуди сасвимъ; исто то буде и са синомъ нѣговимъ Фердинандомъ VI.; за овимъ слѣдовао е 1759. год. Кароль III. дондашнїй краль напѣльскїй, кои е пре полазка у Шпаньолску најстаріегъ сина свогъ за блесаста и луда прогласити морао; другїй синъ нѣговъ, Кароль IV. имао е подобну судбу.

(свршиће се)

Е Р А К Ъ И П Е Т А К Ъ .

Еракъ. Шта бы радіо ты, Петаче, да нађешъ негдѣ на путу 1000 дуката?

Петакъ. Шта бы радіо?! Поклоніо бы 100 дуката оному, кои їй е изгубіо.

ЗАГОНЕТКЕ.

— Два дола суводола, међу нѣима змай лежи, гдѣ змай лежи, ту трава не расте.

— Мотовило вило, по гори се вило, кући недодило, соли нелизало.

— Ноћу стеоно а даню ялово.

— Шта на тавану быти не може.

— Бѣла кока исподъ стрее вири.

— Мастанъ каишъ крозь землю прође.

— Наврѣ пласта шака шаше.

МУДРЕРЪЧИ.

Свакомъ човеку, кои нїе сасвимъ развраћенъ, говори савѣсть тако ясно, да е може разумѣти.

Нико не може савршено уживати срећу, ако неосѣћа, да га заслужено други и почитую.

Кадъ е човекъ задоволянъ са самимъ собомъ, то е знакъ и награда доброгъ владаниа.

Онай, кому е савѣсть чиста и спокойна, находи неку милину у свему ономъ, што га окружава; само е нѣму природа лѣпа.

Добре кнїиге души су оно, што е рана тѣлу.

Лудость и сувта есу двѣ сестре, кое се редко раздваяю.

ЗАЧИНЦИ.

Ко туче врећу мисли на воденичара.

Празна врећа не може да стои управо.

Неказуй све оно, што знашъ; невѣруй све оно, што чуешъ; и нечини све оно, што можешъ.

Ко нїе вина за воћемъ, тай чини штету доктору и апатекару.

Млогїй посѣде много соли у странимъ земляма, па опетъ дође кући несланъ.

Жена са свиломъ и кадивомъ гаси ватру у кући.

Ко се у овцу претвори, изеду га кураци.

Найболѣи пливачи често се удаве.

М Р В И Ц Е.

Почемъ подпадне една часть Црногоре подъ Аустрију, разреши се тамолежећа војска, ерѣ касарна не было, по кућама приватнимъ, по 5 — 10 — 15 момака на одну кућу. Едномоу Црногорцу умре после тога жена, и онъ хтѣде да се опетъ ожени, па како му рекну, да се мора најпре власти за то пријавити, и тамо показати, да има одкудъ жену ранити; „смѣшни ови лаћмани“, рекне онъ, „я ѿмъ одрани 10 момака као 10 вука крозъ 5 мѣсѣци, и незапыташе ме, могу ли ѿ одранити, а садъ се брину, хоћу ли моћи едно слабо челяде одранити.“

— Запытаю одногъ турецкогъ посланика у Паризу, како му се придворне даме, које су све врло набелѣне и наруменѣне биле, допадају? Онъ имъ одговори: „Немогу ништа о томе судити, ерѣ се у молераю ништа не разумемъ.“

— Архимандритъ еданъ, мислећи данъ и ноћ о архіерейской митри — круни —, осуши се као дрво, и постане бледогъ увелогъ лица. Међутимъ е живіо съ владикомъ еднимъ, кои е напротивъ угоенъ и пуны и румени образа быо, у лепой любви, па га едномъ запыта, шта е то, да е онъ увекъ бледъ и сувъ, а владика напротивъ увекъ црвенъ и угоенъ, те му овај одговори: „То е то, што вы митру у глави, а я главу у митри носимъ.“

— Еданъ подсмевало запыта у друштву уваженогъ и разумногъ човека одногъ, колико се може ока дима извадити, кадъ се една цента дрва сажеже. „То е лако прорачунати“, одговори овај, „измерите пепео, а што до цента оскудѣва, то е димъ.“

— Простакъ некій видећи одногъ човека, да на наочари чита, зажели и самъ читати. Отиде у дућанъ и многе наочари мећаше на носъ, да бы могао читати. Најпоследѣ запыта га трговацъ, зна ли онъ читати. „Та да знамъ читати“ одговори онъ „небы ни куповао наочари.“

— Некій докторъ разгласи, да онъ за евтину цѣну зна одъ стары жена правити младе. Таки сутраданъ дођу му 50 баба. Онъ имъ рекне, да свака по 5 дуката најпре плати, да напише на цедуљи име свое, и то кодъ нѣга да остави, па сутра опетъ да дође. Кадъ му сутраданъ оне дођоше, каже ѿмъ, да е цедуль изгубіо, нешто некъ напишу јошъ еданпутъ, нужно му е да види, коя е најстарія, па ће ту цедулю да изгори и тако да ѿ лѣчи; но коя е најстарія неће се моћи одъ старости излѣчити. Оне сутраданъ донесу цедуль, но свака напише 10—20 година мањ. Докторъ извади изъ цепа прве цедуль, и рече ѿмъ: „Е, хвала богу, почетакъ е добаръ; вы сте се све последниѣ ноћи подмладиле, ерѣ коя е по првой цедуљи имала 90 година, по другой има садъ само 70, а коя е по првой имала 70, по другой има 60 година; ако овако лѣкъ неколико дана успомогне, све ће те у колѣвке полегати.“

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

Бѣоградъ 11. Юлія. Тѣло упокоене госноје Клеопатре кренуло се съ пратњомъ 7. тек. изъ Глайхенберга и приспѣвши истога дана у Бечъ преноћило е у православной цркви, гдѣ е сутраданъ и литургија съ парастосомъ др-

жана. У 10½ сатіи крене се цѣо спроводъ съ покойницомъ изъ Беча, стигне јуче ујутру у Пешту, данасъ ће предъ вече приспѣти у Н. Садъ, а сутра ујутру око 3 сатіи у Бѣоградъ, гдѣ ће ѿ кодъ ѱумруба Свѣтла Княгиня, сво свештенство, званичници и грађанство дочекати. Опредѣленимъ у програму редомъ донеће се покойница у саборну цркву, гдѣ ће и опело быти, потомъ ће се одвети у малу цркву, гдѣ ће преноћити, и одакле ће се 13. ујутру у Топољу спровести преноћивши тај данъ у Сопоту.

— Бѣоградъ 10. Юлія. После краткогъ болованя одъ неколико сатіи представила се јуче у 4 сата поводне госноје Агнїя, супруга господина Томе Вучића, и буде данасъ съ врло великомъ пратњомъ саравѣна. Господину Вучићу, кои се садъ лѣчєня ради у Карловарима, у Ческой, налази, одма е ова жалосна вѣсть телеграфомъ достављена.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Крима явля ген. Пеллисѣ подъ 3. тек.: Четири руска батальона покушавали су безъ успѣха, да наше шанцеве предъ Малаковомъ узму; но мы ѿ дочекамо съ жестокомъ ватромъ и узбіємо ѿ съ великимъ губиткомъ; съ наше стране было е свега 20 мртвы и ранѣны, међу нѣма еданъ зваскїи капетанъ. — Енглези являю, да нема ништа новогъ съ Крима.

Князь Горчаковъ подъ 2. тек. явля, да е неприятельска ватра слаба, но да е неприятель уочи 1. тек. бомбе многе у варошь бацао.

— Изъ Цариграда подъ 27. пр. пишу: Мѣсто за католичко и протестантско гроблѣ одређено е и означено е крестовима. — Карсъ су 26.000 Руса подъ ген. Муравѣвомъ обколани. Една часть руске војске дошла е на 20 сатіи близу Ерзерума, а друга часть отишла е на Хасанкале. Војска турецка у Ерзеруму износи само 2000 людіи. Паша трапезунтскїи ослободіо е готово све затворене кривце и пометао ѿ е у свою војску. Заповѣдникъ Ерусалима отишао е съ 3—4000 людіи, съ 4 топа и 200 бацбожука на Бедуине, кои намѣбраваю на Метлузу ударити.

— Изъ Атине пишу подъ 1. тек.: Францускомъ посланику Тувнелу за честь дао е краљ прекљоче великїи ручакъ. Турскимъ конзулима приспѣо е одъ нѣвогъ правительства налогъ, да свое канцеларіе отворе.

— Изъ Крима явише пређе саюзничке вѣсти, да е адм. Нахимовъ ранѣнъ, а садъ являю, да га е тана едно усредъ чела згодило и да е дакле погинуо. Изъ истога извора дознаемо, да е и ген. Тотлебенъ опасно ранѣнъ; ако се то обистини, рускїи е губитакъ великїи, почемъ е истый генералъ, као синъ Русіе и питомцакъ руске академіе, толико вѣштине и духа при обрани и утврѣню Севастополя садъ показао, да е за годину дана одъ мајора за генерала ванцирао.

— Об. нов. доносе вѣсть, да е Шамиль умрѣо. Западници су у у нѣму великогъ и снажногъ саюзника изгубили; ерѣ разна племена кавкаска држао е онъ у слоги противъ Русіе.

Течай новаца: сребро 123%; дукати по 5 фор. 44 пр. за банке.

Збогъ пратнѣ госноје Клеопатре изилази овај брой данасъ мѣсто сутра.